

ὄλους, ὄλους καὶ δὲν ἐτελείωνεν εἰμὴ διὰ νὰ ἐπαναλάβῃ ἐκ νέου. Τὸ καϊμένο τοῦ κοριτσάκι...

Καὶ ἀλήθεια ἡ Ἀννίτσα ἤλλαξε πολὺ, τὸσον ὀγλήγορα. Τὴν προτερὴν χλωμάδα τῆς ἀντικατέστησε τώρα τὸ φλογερὸν χρῶμα τῆς νεότητος καὶ τῆς εὐρωστίας. Μοὶ ἐφαίνεται ὅτι ἐν διαστήματι ὀλίγων ἡμερῶν ἀπὸ μικρὰ χλωμὴ κόρη ποῦ ἦλθεν, ἔγινεν αἴφνης μεγάλη καὶ εὐρωστος. Τὸ γέλιο δὲν ἔλειπε τώρα ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς, ἡ χαρὰ ἀπὸ τὰ στήθη τῆς, καὶ ἡ ζωηρότης ἀπὸ ὅλον τῆς τὸ σῶμα.

Ἐνόμιζες ὅτι μαζί με τὴν καρδίαν μου μοῦ ἔκλειψε καὶ τὴν ἀνθρωπότητά μου. Μέρα με τὴν ἡμέρα ὅσον ὁ ἔρως μου ἠῤῥαξε, τὸσον καὶ ἡ ὠχρότης ἐζωγραφεῖτο ἐπὶ τοῦ προσώπου μου.

— Γελᾷς; ἔ, κ' ἐγὼ τώρα ποῦ πέρασαν τόσα χρόνια, καὶ σκέπτομαι ὠριμώτερον εὐρίσκω ἄλλοιῳ τὰ πράγματα ἀλλὰ τί τὰ θέλεις ἡμην, μικρὸς τότε, πολὺ μικρός. Τὸ μόνον παρὰ πονον ὅπου ἔχω τώρα, εἶνε διατὶ νὰ μὴ εἶχεν ἐννοήσῃ ἐκείνη τὸν πόνον μου. Ἀλλὰ πάλιν σοῦ λέγω, τί ἐπερίμενες ἀπὸ ἑνὸς κοριτσάκι ἀνήξερο ἀκόμη καὶ ἀπὸ ἑνὸς ἀνόητον σὰν ἐμένα..

Μιά μέρα δὲν ἐβόσταξα. Τὴν ὥρα ποῦ μ' ἐρωτοῦσε ἡ καϊμένη ἡ κυρὰ Γιαννοῦλα — θεὸς σωρέστην, ἀπέθανε ὕστερα ἀπὸ κἄνα μῆνα—τί ἔχω καὶ ἔγινα ἔτσι, ἐρρίφθην ὅλος εἰς τὴν ἀγκαλιά τῆς πρὸς μεγίστην τῆς ἐκπληξιν καὶ τῆς τὰ εἶπα ὅλα, ὅλα. Ἡ καϊμένη ἡ γρηᾶ, ἀφοῦ ἐξερράγη πρῶτα κατὰ τὴν συνήθειάν τῆς μεγαλοφῶνως εἰς ἐπικλήσεις καὶ ἄρας:

— Χριστὲ καὶ Παναγιά μου! Χριστὲ καὶ Παναγιά μου! Δὲν τῶπα 'γὼ κἄπου θὰ ξεσπάσῃ.... Κι' αὐτοῦ ἔχει τὰ δίκτυα τοῦ ὁ καταραμένος, μάτια μου... με ἐπαρηγόρησε κατόπιν ὅσον ἤμποροῦσε, καὶ μοῦ ὠρίσθη εἰς τὰ κόκκαλα τῆς μακαρίτισσας τῆς μάνας μου, νὰ μὴ εἰπῇ τίποτε εἰς κανένα.

Ἡ ἐξομολόγησις αὕτη με ἀνεκούφισεν ὀλίγον. Ἡρχισα νὰ ἀναλαμβάνω ἐκ τῆς πρώτης μου καταστάσεως καὶ τῆς ἀπελπισίας, ὄνειροπολῶν ἀγάπην ἐκ μέρους τῆς Ἀννίτσας καὶ καταστρώων διάφορα ἀλληλοδιαδόχως σχέδια. Ἀλλ' οἱμοὶ! αἱ ἀναφυῖσαι αὗται ἐλπίδες μου, ἐμελλον μετ' οὐ πολὺ νὰ συντριβῶσι καὶ νὰ διαφευθῶσιν οἰκτρότατα.

Ἦτο μία τῶν τελευταίων ἐσπερῶν τοῦ Αὐγοῦστου. Ἐκαθήμεθα εἰς τὸν ἐξώστην ἐγὼ, ἡ Ἀννίτσα

ΧΑΡΜΟΣΥΝΟ

Εἰκὼν Μ

καὶ ἡ ἀδελφὴ μου. Ἡ ἐσπέρα ἦτο μαγευτικωτάτη. Ἡ σελήνη ἐκυλίετο σιγαλὰ ἐκεῖ ψηλὰ εἰς τὴν ἀγκαλιά τοῦ οὐρανοῦ, καὶ αἱ ἀκτίνες τῆς ἔπαιζον εἰς τὴν θάλασσαν με τοὺς λεπτοὺς ἀφρούς τῶν κυμάτων, τὰ ὅποια ἠπλώνοντο ἀγάλια ἀγάλια κάτω ἀπὸ τὸν ἐξώστην. Ἐκαθήμεν πλησίον τῆς, συλλογίζόμενος τὴν προσεχῇ ἀναχώρησίν μου διὰ τὸ λύκειον, καὶ ἐθλιβόμεν πολὺ, βλέπων ἐμπροσθέν μου τὸ εἶδωλον τῆς καρδίας μου, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἐμελλον νὰ ἀποχωρισθῶ ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐλπίδος, διὰ νὰ ὑπάγω νὰ κλεισθῶ με ἀλγοῦσαν καρδίαν μέσα εἰς τὸ λύκειον, εἰς τὴν μονότονον καὶ ξηρὰν ἐκείνην ζωὴν τοῦ σχολείου.

Ν. ΑΓΓΕΛΑ
έργον

Ἀπὸ τὰς πικρὰς μου τυχῆς σκέψεις μὲ ἀφύπνισαν αἰφνὲς ζωηραὶ φωναὶ καὶ βραχδεὰ βήματα ἀνερχομένων τὴν κλίμακα. Μετ' ὀλίγον ἐφάνη εἰς τὴν θύραν ὁ συνταγματάρχης, ἐρειδόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ πατέρα. Ἐκράτει εἰς τὴν σκελετώδη γεροντικήν του χεῖρα κιτρινόχρουν τεμάχιον χαρτίου, ἀναζητῶν διὰ ζωοῦ βλέμματος τὴν Ἀννίτσαν. Ἀνεσηκώθημεν ὅλοι πρὸς ὑποδοχὴν του. Ὁ συνταγματάρχης μόλις τὴν εἶδεν, ἐρρίφθη ἐπ' αὐτῆς καὶ τὴν ἐφίλει, καὶ τὴν ἐφίλει, δακρύων δὲ ἐκ χαρᾶς καὶ μὴ δυνάμενος ν' ἀρθρώσῃ λέξιν, τῆς ἐπεδείκνυε μόνον τὸ κιτρινόχρουν ἐκείνο χαρτίον.

Ἐκείνη τὸ ἤρπασεν ἀμέσως, καὶ πλησιάζασα εἰς

τὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης λυχνίαν ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ. Μόλις ἐρρίφεν ἐν βλέμμα ἐπ' αὐτοῦ ἐστράφη πάραυτα, καὶ ἐρυθριῶσα ἐρρίφθη εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ θείου της.

Μετ' ὀλίγον ὁ πατέρας μᾶς ἐπληροφόρει τὸ περιεχόμενον τοῦ χαρτίου ἐκείνου. Ἦτο τηλεγράφημα ἐξ Ἀθηνῶν ἀγγέλλον τοὺς ἐκ μέρους τῶν συγγενῶν τῆς Ἀννίτσας συνομολογηθέντας ἀρραβωνάς της μετὰ τινος ὑπολοχαγοῦ τοῦ μηχανικοῦ. Εἰς τὸ ἄκουσμα τῶν λέξεων ἐκείνων ἡσθάνθη ὁξὺν νυγμὸν εἰς τὴν καρδίαν, οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἐσκοτίσθησαν, ἐκλονήθη καὶ θὰ ἐπιπτον, ἂν δὲν ἐστηριζόμην ἐπὶ τινος ἐδρας...

Ἀχ! ἡ ζωὴ μου ὑπῆρξε μαρτύριον, μαρτύριον φοβερόν, τὸ ὅποιον ὑπέμεινα καρτερικῶς, καὶ γενναίως διὰ τὴν ἡλικίαν μου. Πρωί, πρωὶ ἔφευγα ἀπὸ τὸ σπίτι, καὶ ἐγύριζα σὰν τρελλὸς ὅλην τὴν ἡμέρα, πότε 'ς τὴ θάλασσα, καὶ πότε ἔξω 'ς τὰ χωριά.

Ὁ νεαρὸς ὑπολοχαγὸς ἦλθε μετὰ τινὰς ἡμέρας, καὶ ὑπῆρξε πτωχὸς μάρτυς τῶν πρώτων ἐρωτικῶν των διαχύσεων. Ἦτο ὑψηλὸς νέος μὲ ξανθὴν κόμην μὲ ξανθοὺς μύστακας, καὶ μὲ συμπαθητικὰ χαρακτηριστικά. Ἡ Ἀννίτσα δὲν ἤργησε νὰ συμπαθήσῃ πρὸς αὐτόν, ἐκείνος ὅμως φαίνεται ὅτι θὰ τὴν ἡγάπα ἀπὸ προτῆτερα, ἀλλ' ὅχι περισσότερο ἀπὸ ἐμέ.

Πολλάκις ὅταν τοὺς ἐβλεπα καὶ τοὺς δύο χειροπιαστὰ νὰ τρέχουν πέρα 'ς τοὺς βράχους, ἐκείνος νὰ μαζεύῃ κυκλαμιεὺς γιὰ τὰ μαλλιά της, καὶ ἐκείνη νὰ στολιζέται ὁλόχαρῃ μ' αὐτάς, ὕστερα νὰ φανερώουν τὸν ἐρωτὰ τους καὶ νὰ κάμνουν χίλια τόσα, μοῦ ἤρχετο ἡ ἰδέα νὰ ριφθῶ κατ' αὐτοῦ τοῦ κομποῦ ὑπολοχαγοῦ, μὲ τὰ χρυσὰ σει-

ρήτια, καὶ μὲ τοὺς ἀδρούς ἐκείνους τρόπους, καὶ νὰ τὸν πνίξω μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χεῖρια.

Ἀχ! τί μοῦκανε αὐτὸ τὸ σπίτι τῆς θειᾶς Μαρούλας! καλλίτερα νὰ μὴν εἶχεν ἀνοίξῃ ποτὲ τὰ παράθυρά του! τὸ καταραζόμενον ἐκείνο πνεῦμα τὸ ὅποιον ἄλλοτε παράδερνε μέσα 'ς τὰ δωμάτια κατὰ τὰς ἀγρίας νύκτας, ἦλθε καὶ ἐφώλευσε τώρα μέσα εἰς τὰ στήθη μου!

Ἐπρεπε νὰ μὲ ἐβλεπες πῶς εἶχα λυώσει... καὶ ὅταν μὲ ἤρώτα καὶ ἐκείνη, εὐθυμὸς καὶ χαρούμενη πάντα, διὰ τὴν κατάστασίν μου ταύτην ἀπεκρινόμην, προφασιζόμενος ὅτι λυποῦμαι τάχα διὰ τὴν προσεχῇ ἀναχώρησίν μου.